

Of course Dr. Craven had been sent for the morning after Colin had had his tantrum. He was always sent for at once when such a thing occurred and he always found, when he arrived, a white shaken boy lying on his bed, sulky and still so hysterical that he was ready to break into fresh sobbing at the least word. In fact, Dr. Craven dreaded and detested the difficulties of these visits. On this occasion he was away from Misselthwaite Manor until afternoon.

"How is he?" he asked Mrs. Medlock rather irritably when he arrived. "He will break a blood-vessel in one of those fits some day. The boy is half insane with hysteria and self-indulgence." "Well, sir," answered Mrs. Medlock, "you'll scarcely believe your eyes when you see him. That plain sour-faced child that's almost as bad as himself has just bewitched him. How she's done it there's no telling. The Lord knows she's nothing to look at and you scarcely ever hear her speak, but she did what none of us dare do. She just flew at him like a little cat last night, and stamped her feet and ordered him to stop screaming, and somehow she startled him so that he actually did stop, and this afternoon--well just come up and see, sir. It's past crediting."

The scene which Dr. Craven beheld when he entered his patient's room was indeed rather astonishing to him. As Mrs. Medlock opened the door he heard laughing and chattering. Colin was on his sofa in his dressing-gown and he was sitting up quite straight looking at a picture in one of the garden books and talking to the plain child who at that moment could scarcely be called plain at all because her face was so glowing with enjoyment.

"Those long spires of blue ones--we'll have a lot of those," Colin was announcing. "They're called Del-phin-iums."

"Dickon says they're larkspurs made big and grand," cried Mistress Mary. "There are clumps there already."

Then they saw Dr. Craven and stopped. Mary became quite still and Colin looked fretful.

"I am sorry to hear you were ill last night, my boy," Dr.

Craven said a trifle nervously. He was rather a nervous man.

"I'm better now--much better," Colin answered, rather like a Rajah. "I'm going out in my chair in a day or two if it is fine. I want some fresh air."

Dr. Craven sat down by him and felt his pulse and looked at him curiously.

"It must be a very fine day," he said, "and you must be very careful not to tire yourself."

"Fresh air won't tire me," said the young Rajah.

Persze hívták is dr. Cravent Colin dührohamát követő reggel. Mindig azonnal küldtek érte, amikor ilyesfajta dolog fordult elő és mindig egy fehér, remegő fiút talált az ágyán feküdvé. A fiú durcás, mégis olyan hisztériás volt, hogy készen állt újabb zokogásban kitörni a legcsekélyebb szavakért. Tulajdonképpen dr. Craven rettegte és utálta a látogatásaival járó nehézségeket. Ez alkalommal délutánig maradt távol Misselthwaite Birtoktól.

"Hogy van a fiú?" kérdezte Mrs. Medlocktól meglehetősen ingerlékenyen, amikor megérkezett. "Egy nap el fog törni egy véredényt egy ilyen rohamban. Ez az önző fiú egy félőrült hisztériával." "Nos, uram," válaszolt Mrs. Medlock "alig fog hinni a szemének, amikor meglátja. Elvárásolta őt az a sápadt, savanyú arcú gyermek, aki majdnem ugyanolyan rossz, mint ő maga. Nem lehet megmondani, hogyan csinálta. Az Úr tudja, hogy jelentéktelen a lány, és szinte soha sem lehet hallani őt beszélni, de megtette, amit egyikünk sem mert. Múlt éjjel rávetette magát a fiúra, mint egy macska, dobogott a lábaival és megparancsolta neki, hagyja abba az üvöltést. Valahogy olyannyira megriasztotta a fiút, hogy tényleg abbahagyta, és most délután- nos jöjjön csak fel és nézze meg, uram! Igazán dicséretre méltó."

A látvány, amit dr. Craven megpillantott, mikor belépett páciense szobájába, valóban eléggé megdöbbenő volt számára. Nevetgélést és csevegést hallott miközben Mrs. Medlock kinyitotta az ajtót. Colin egészen egyenesen ült a szófáján, a hálóköntösében. Egy képet nézett az egyik növényeskönyvben és a sápadt gyermekhez beszélt, akit abban a pillanatban aligha lehetett volna sápadtnak hívni, mert ragyogott az arca az élvezettől.

"Azok a hosszú spirálok a kékékből- olyanból sok lesz nekünk," jelentette be Colin. "Az a neve, hogy Del-fin-ium."

"Dickon azt mondja, hogy azok nagyra nőtt szarkalábak" sikkantotta Mistress Mary. "Már csomókban vannak."

Ezután meglátták dr. Cravent és abbahagyták a beszédet. Mary egészen megdermedt és Colin idegesnek tűnt.

"Sajnálattal hallom, hogy múlt éjjel beteg voltál, fiam."

Mondta feszülten dr. Craven. Meglehetősen ideges férfi volt.

"Mostmár jobban vagyok- sokkal" válaszolta Colin, egészen úgy, mint egy rajah. "Kimegyek a székekkel egy-két napon belül, ha nem probléma. Szeretnék egy kis friss levegőt szívni."

Dr. Craven leült mellé, megnézte a pulzusát és kíváncsian végigmérte.

"Legyen nagyon enyhe idő" mondta "és legyél nagyon óvatos, nehogy kifáraszd magad."

"A friss levegő nem fog kimeríteni" mondta a fiatal rajah.